

Overflødighedshornet gjalder

Af Kjeld Frandsen

Det er samme procedure som sidste år – og forrige år – og året før – og alle de forrige år. Eller hvordan er det nu, det er?

Jo, der er absolut gode faste holdepunkter, når der i dag bliver lukket op for den 28. udgave af Copenhagen

Jazz Festival. Den obligatoriske åbning – med ord og toner – på Nytorv, så lyden af noget New Orleans Street Parade i det fjerne, og så går vejen til Palæ

COPENHAGEN JAZZ FESTIVAL Med mere end 900 koncerter på 10 dage fortsætter den københavnske festival uhæmmet sin vækst. Et nærkig i programmet er både inspirerende og imponerende, og så er det foruroligende, hvor få procent, man reelt kan nå at opleve

Bar, hvor stedets årlige hæderspris uddeles kl. 14. Den tilfalder i øvrigt pianisten Kasper Villaume.

Og derudover er udbuddet bare enormt. Det hele har fået vokseværk. Nu over 900 koncerter – med musikere på alskens etablerede og uetablerede lokaliteter. Og nye tiltag er bare kommet for at blive.

Den amerikanske pianist Herbie Hancock er med til at åbne festivalen med en for længst udsolgt koncert i Operaen.

Sidste år debuterede Operaen som jazzklub, og succesen var massiv og har i år medført fem stjernede koncerter på Holmen, heriblandt den for længst udsolgte i aften med den amerikanske pianist Herbie Hancock.

Men skulle man række forgæves efter stjernerne, så

behøver man faktisk ikke at gå så langt efter en rimelig kompensation. Ja, den er måske nærmere, end man tror. Festivalen er for længst rykket »uden for voldene«, og Frederiksberg, Valby, Østerbro, Christianshavn og andre af storbyens randområder har deres egne traditioner og spillesteder. Og heldigvis er det jo sådan, at intimitet og nærkontakt altid har været noget, der har tilført en ekstra dimension til en jazzmusikalsk oplevelse.

Alt i alt er et nærkig i programmet både inspirerende og imponerende, og selvfølgelig er det iøjnefaldende med udenlandske koryfæer som Dianne Reeves, Michel Camilo, John Scofield, Bill Frisell, Pee Wee Ellis og Dee Dee Bridgewater. Men helt utroligt er dog udbuddet af dansk jazz. Og hemmeligheden ved vokseværket er utvivlsomt den hjemlige scenes eksplosive udvikling i kvalitet og originalitet. Den har givet tusindvis af tilhørere overraskende gode oplevelser, og Copenhagen Jazz Festival er blevet noget, der bare skal afsættes tid og penge til.

Jazz er mange ting – fra de basale former ved Nyhavns Mindeanker til de mere kradse og sære lyde ude på M/S Stubnitz – og en del fordomme lever i bedste velgående. Eksempelvis den om musikerne, der kun spiller for hinanden, og som er fuldstændig ligeglade med publi-